

Тарас ЖУК

Ввійшовши у храм, бачимо молодих юнаків, які допомагають священнослужителям під час богослужінь. Хто вони? Це – так звана віктарна дружина, тобто група хлопців, що прислугують у віктарі, тобто святилищі. Це важливе служіння вимагає від його носіїв високих духовно-моральних вартостей. Вони мають плекати у собі правдиву побожність, любов до Господа нашого Ісуса Христа та Його святої Церкви. Віктарники мали б жити між собою у правдивій християнській любові, допомагаючи один одному в служінні і жертвуючи зразкову службу Богові. Віктарна дружина має на меті не лише освячення тих, хто до неї належить, але й прагне вплинути на зріст духовного життя парафіян.

Увійшовши до святилища, віктарник повинен пам'ятати, що увійшов до неземного місця, тому й поведінка його має бути відповідна. Перебування у святому місці вимагає богоугодної постави та чистоти думок. Важливою є і зовнішня постава віктарника: знак святого хреста, стояння, поклони та цілування святих речей. Вона повинна виражати духовну увагу й готовність виконувати Божу волю. Віктарнику належить шанобливо ставитися й до літургійного одягу: стежити за його чистотою та охайністю.

Священнослужителі звершують богослужіння у літургійних ризах, які є символом нового життя у воскреслому Христі. Допомагаючи священнику зодягнутися чи зняти із себе літургійний одяг, віктарник повинен пам'ятати, що цей одяг – святий, адже в ньому священнослужитель перебував перед Самим Господом у часі приношення безкровної Жертви.

Членство у «Віктарній дружині» вимагає великої відповідальності, бо її учасники приносять службу самому Богу. Перебуваючи біля найбільшого Джерела любові, вони покликані якомога більше нею наповнюватися, щоб, вийшовши із святого місця, передавати її іншим.

Члени вівтарної дружини мають свого небесного духовного покровителя св. Домініка Савіо. Папа Пій XI назвав його «малим святим, але гігантом Духа». Народився хлопець в П'ємонті 1842 р. Батьки його були дуже побожними і так само виховали своїх дітей. Домінік, будучи п'ятирічним хлопцем, прислужував у святилищі, що вимагало від нього великого самозречення, бо Євхаристія звершувалася рано вранці. Він багато разів приходив до храму ще задовго перед Літургією і молився навколішки перед зачиненими дверима церкви. Після Служби Божої йшов до школи. Згодом Домінік перейшов до іншої школи, добираючись до неї пішки 8 км шляху. Його запитували, чи не лячно самому ходити так далеко без супроводу, а він відповідав, що не сам йде, його супроводжують Ісус, Марія та Ангел Хоронитель.

У віці 12 років Домінік зустрівся із о. Іваном Боско. Той, побачивши що хлопчина здібний, вихований, мудрий і духовний, взяв його до себе в ораторію, що знаходилась в Турині (Італія). Домінік своєю життєвою поставою давав приклад іншим хлопцям. Бачачи його поведінку, хлопці, які погано вчилися, почали робити успіхи у навчання.

На сталося так, що пізньої осені 1856 р. Домінік сильно захворів, і лікарі виявили в нього хворобу легень, яка швидко прогресувала. Хлопець помер 9 березня 1857 року у віці 15 років, перед тим висповідавшись і запричастившись. Не зважаючи на юний вік, він став святим у 15 років. Беатифікований 1950 р., канонізований 1954р. Домінік Савіо є наймолодшим ісповідником віри, якого канонізувала Церква.

Андрей Шептицький: «Співучасть у церковному богослужінні – це найголовніше джерело надприродного життя. Зв'язок, що лучить душу з Церквою, а через неї з Христом, проявляється найбільше у співучасті людини в церковних богослужіннях, а участь у них найбільше спричиняється до розвитку надприродного життя».

Десять заповідей вівтарника:

1. Вівтарник служить Богові та Батьківщині, взірцево виконуючи свої обов'язки.
2. Відзначається послухом:

- стосовно родини,

- стосовно священика,

- стосовно провідника та тих, що головують,

- під час Літургії,

– стосовно старшого, котрий був призначений провідником чи священиком.

3. Служить Христові у ближніх. Своєю поставою усюди приносить мир та радість.

4. Працює над своїм характером і чуває над чистотою власного серця.

5. Через свою пильність та сумлінність стає прикладом для всіх.

6. Відзначається у чистоті мови, уникає сварок та суперечок.

7. Не має поганих звичок.

8. Розвиває в собі Боже життя через молитву, реколекції, спільні подорожі.

9. У кожному вівтарнику бачить свого брата.

10. Шанує природу і все, що його оточує, добачаючи в цьому дар Божий.

Засади вівтарника:

1. Вівтарник любить Бога і для Його слави взірцево виконує свої обов'язки.

2. Вівтарник служить Христові у людях.

3. Вівтарник розвиває у собі життя Боже.

4. Вівтарник працює над своїм характером і чуває над чистотою серця та душі.

5. Вівтарник пізнає Літургію та нею живе.

6. Вівтарник молиться за Церкву, за Батьківщину і служить їй ретельною працею.

7. Вівтарник є добрим сином та братом.

8. Вівтарник своєю християнською поставою приносить всюди справжню радість.

9. Вівтарник через свою пильність і сумлінність робиться прикладом для інших.

10. Вівтарник – подібно як священик – намагається бути, деякою мірою, другим Христом...

ÂÂÂÂÂ

Тарас ЖУК Охоронці Божого Престолу //СЛОВО № 3 (59) 2014, с.16-17